

PELIC

Aleix Antillach Tarafa i Jordi Rubí Mo

Sembla que un cadàver, tant de temps en una caixa de cartró, hauria d'acabar per fer una olor desagradable; per la meua tranquil·litat, però, resulta que no; almenys el meu no en fa; tampoc suqueja, ni s'infla, l'únic que sí que sembla inevitable és que hi sigui.

Avui condueixo un camió, un tràiler llarg ple d'altres caixes de cartró, com les que de jove havia portat a la petita furgoneta d'una empresa de confecció. Ara a la cabina, ara al remolc, entre les caixes, sempre sec amb els meus dos fills. La Petita es rasca darrere l'orella, i el Pelic se la mira preocupat, com si fos ell el pare i no jo.

Condueixo a poc a poc pels carrers deserts d'una ciutat mitjana centreeuropea, buscant un racó fosc per deixar-hi el fat. Del no-res, dirigint-se qui sap on, surten homes amb gos, en sabatilles, borratxos en grup i solitaris, o parelles enjogassades xuclant-se l'ànima en un petó. El camió és llarg i vermell, de motor baladrer i explosions ronques; circulem pels carrers esgrogueïts, sense lluna.

—Em sembla que hauríem de parar i buscar un metge que li mirés a la Petita això que té darrere l'orella —em diu el Pelic.

Jo me'l miro, sabent que té raó, rebuscant una excusa que negui l'evidència. En va. Em surt una resposta de filferro, amb veu de teatre d'escola primària.

—Sí, sí, a veure si primer podem deixar la caixa en algun lloc i després busquem algú que ens ajudi amb la Petita.

Frígida i poruga, la ciutat es tapa els racons foscos amb un maquillatge insípid; se m'aixeca el peu del pedal. Massa ple, massa llum, massa petit, massa obert, massa lluny..., potser en girar la cantonada..., massa tard; fer recular aquest dimoni resulta impensable.

Del cap espès pesco una decisió inconsistent, una treva: casa. Anem cap a casa. Obro la tanca i aparco el camió, aixecant llambordes, enduent-me mig pi i fent bordar tots els gossos del veïnat. Amb els llums i el motor apagats ens envolta una nit tèrbola. Hem entrat la cabina al pati, però el remolc queda travessat al mig del carrer. Asseguda entre les caixes de cartró, la Petita se segueix rasant darrere l'orella.

—Vaig a buscar el doctor Eugeni perquè es miri la Petita.

No em surt res per dir-li al Pelic; d'un bot salta al carrer i jo em quedo amb la Petita a un costat i la caixa amb el cadàver que no suqueja a l'altre, en silenci.

Veig venir el Pelic, no només amb el doctor Eugeni, també vénen els seus fills: dos bessons idèntics d'uns tretze anys.

—Bona nit —diu el doctor, mirant-me encuriosit des del carrer, flanquejat pels seus marrecs. Resto assegut immòbil, entre caixes, dins el remolc del camió—. Diu el Pelic que alguna cosa li passa a la Petita...

—Ssssí —dic jo—, sembla que es rasca aquí al darrere l'orella, però no crec que sigui res greu, doctor Eugeni...

—Potser estaria be fer-hi una ullada, home, no em costa res...

—No caldria...

Amb dificultats, per l'alçada del remolc, el metge s'enfila cap a nosaltres i, juntament amb ell, els seus dos fills. Mentre ell es dirigeix a la Petita i li pregunta què li passa, jo només tinc ulls pels marrecs, que, tímidament, comencen a jugar entre les caixes. Se m'asseca la boca alhora que una suor abundant m'humiteja el front i les bosses dels ulls. El bon home es va mirant el caparró de la Petita i sembla que no fa bona cara.

—Això de la Petita no m'agrada gens —diu el doctor Eugeni.

Tremolós, m'hi acosto i veig que no n'hi ha per a menys: unes cosetes blanques, força desagradables, es mouen al darrere l'orella de la Petita. Ràpidament he d'apartar-ne la vista, però no pel cap de la Petita, sinó perquè veig de reüll com els dos fills del metge sacsegen la caixa del cadàver amb curiositat.

—Nens! Deixeu estar les caixes, sisplau! —crido mirant de no perdre les maneres. El metge es gira cap a mi, sorprès, i els nens s'amaguen en la foscor, rere la caixa. Recomencem l'exploració del caparró de la Petita, però aviat s'acaba. Un sorollet de gratar cartró m'estripa els nervis; d'una revolada, m'alço i pinço les orelles dels bessons, un a cada mà, i els

estiro fins a la porta oberta del remolc, i els llenço pràcticament a l'asfalt quan sento un crec als cartílags tendres. El doctor Eugeni no sap quina cara posar-hi, sembla un ninot de cera en un diorama costumista del segle XIX.

—Perdoni les molèsties, i bona nit, doctor Eugeni.

Sense mitja paraula ni expressió, el metge baixa del camió, i un cop a terra em diu en veu baixa:

—Ara mateix ens n'anem, no pateixi, però li aconsello... cregui'm..., això de la Petita jo no ho havia vist mai.

Sense respondre, faig pujar el Pelic i la Petita a la cabina, i després de tancar la porta del remolc tornem a circular pels carrers buits i grocs de la ciutat, buscant un reservori de nit.

El camió se'm fa més i més gran, com un cos d'adolescent a l'estirada, quan els braços pengen desgavellats sense saber gaire bé on posar-se i les espatlles esprimatxades cauen endavant, volent ignorar que alguna cosa irreversible està passant..., o és que els carrers s'estan estrenyent? Un raig de sol horitzontal anuncia l'alba des del fons d'una avinguda, al retrovisor ple de pols; si tenim en compte les imatges del mirall i el parabrisa, l'avinguda està construïda en perspectiva. Sovint voldria buscar refugi en la convicció que tot és un malson; ara, però, les persones que comencen a puntejar les voreres no deixen espai a aquesta esperança que s'escola amb la nit, escarransida. Un camió ben igual que el meu, en doble fila, m'obliga a parar. Estan descarregant caixes de cartró. El Pelic em mira amb expressió complexa, aguantant el cap de sa germana, que seu entre nosaltres dos; una mes-

cla de fàstic, llàstima i súplica que de sobte me l'allunya i me'l fa estrany. Veig per primer cop un igual en el meu fill, un home sol en lluita amb la incomprensió. Sense ensenyar-me'ls ni amagar-me'ls, abaixa la vista cap a un grapat de cuquets blancs que li omplen la mà a vessar. Surten del darrere de l'orella de la Petita. Miro endavant, neguitós per posar primera i avançar cap a algun final, el que sigui. Del camió segueixen descarregant caixes de cartró com les meves, ben feixugues, tenint en compte els moviments lents dels mossos. Al darrere comença a acumular-se un bon grapat de cotxes que es va compactant, fumejant nervis i cares arronsades per la pressa de primera hora. Podríem descarregar les caixes, esperant que fos això el que s'espera de nosaltres; una feina ràpida que deixaria el cadàver que no suqueja entre enigmes, i a nosaltres ben lluny. De fet, m'adono que no tinc ni idea d'on som. El carrer em resulta totalment desconegut, i no aconseguixo recordar com hem arribat fins aquí. La mà se me'n va, lenta, cap al tirador de la portella de la cabina, i un cop oberta salto a l'asfalt i faig un senyal amb el cap al Pelic perquè m'acompanyi. L'aire és dens i humit, com si la nit hagués estat una onada llefiscosa, enquitranada. Anem cap al remolc del camió, però el cotxe del darrere és massa a prop perquè puguem obrir-ne les portes. Amb els músculs de la cara paralitzats, miro la conductora, una senyora de mitjana edat, cabells greixosos i ulls inflats i enrogits, perquè es faci enrere. Amb els músculs de la cara paralitzats, em fa entendre que és impossible: cada cotxe està a tocar del següent. M'enretiro una mica per veure la filera i se'm confirma la sospita. El carrer està construït en perspectiva i baixa lleugerament cap al punt on hem parat; a mesura que la filera s'allunya d'on som, s'acumulen més i

més cotxes en paral·lel. Som a la boca d'un embut viu que està adquirint dimensions esgarrifoses. Clavat a terra, sento el pes d'unes quantes desenes de parells d'ulls que em miren de fit a fit, amb l'escrutini del judici fet.

El Pelic m'estira per la màniga de la camisa cap a la cabina, cal que marxem sens falta. El camió de davant nostre ja ha marxat, i no queda rastre dels mossos que descarregaven, només un parell de caixes grans al mig del carrer, que ens barren el pas.

Ens afanyem a apartar-les, però pesen de debò. Com que els plec no estan encintats, ni tan sols posats l'un dins l'altre, n'obro una per veure què hi ha; com que senzillament no m'ho crec, obro l'altra: els dos fills del metge, un a cada caixa, rígids i blancs, amb els ulls esbatanats.

“Tot ho toques trencat, tu, i això que la voluntat la tens bona”, em deia sempre una amiga de la padrina, remarcant les tes, quan era petit. Recordar aquestes paraules i veure-les confirmades de manera tan contundent em deixa amb molt poca mobilitat a les extremitats, no és que no les pugui moure físicament, és més aviat com si l'ablaniment mental tingués resultats físics. El Pelic se n'adona, i després de posar-me la Petita als braços decideix agafar el control de la situació. S'asseu al meu seient i, tot i no saber-ne, comença a conduir el camió. Jo me'l miro movent només els ulls, el coll també m'està agafant certa rigidesa. El camió es va movent per la gran perspectiva de l'avinguda i cada cop hi ha menys cases, sembla que a poc a poc s'esfilagarsa la ciutat i ens endinsem en una carretereta boscosa. Amb el verd em sento alleugerit i el cos se'm relaxa; primer són les puntes dels dits de la mà, i

des d'aquí una pau freda comença a recórrer-me tot el cos. El Pelic em mira de reüll, para el camió en una clariana que fa el bosc, vora la cinta grisa d'asfalt gastat, i sense donar explicacions em porta cap al remolc del camió. Hi ha molt espai, ara, al remolc, només hi queden quatre caixes. Una és la del nostre cadàver, sense mirar-ho n'estic segur, i sembla clar que en dues de les altres hi deuen haver els bessons del metge. El Pelic m'agafa la mà i em porta cap a la quarta caixa. El Pelic l'obre i és buida. Amb molta cura, m'hi fica.

Sóc a la caixa, sóc a la caixa per primer cop. S'hi està bé, aquí dins; un cop el Pelic l'ha tancada, em quedo immòbil, reconfortat per la foscor. No hi ha res per mirar, no hi ha sorolls, aquí dintre, tampoc sembla necessari pensar a resoldre problemes; quin benestar, tot d'una! La vibració em fa agafar una son dolça; el meu fill em porta..., tinc confiança..., i només penso: que durí, que durí...

* * *

—No, la mare no és enlloc, va morir quan va néixer ella —diu el Pelic sense rastre d'emoció, assenyalant sa germana amb la barbeta.

—Com es diu la teva germana?

—Sempre li diem *la Petita*.

—Sí, sí, és clar, perquè és la petita de casa, oi?, però com es diu, quin nom té?

—El pare sempre li diu *Petita* o *la Petita*, i jo també.

—Quants anys teniu... Pelic?

—Jo dotze i ella sis.

—No parla la teva germana?

—A vegades diu “dotze” quan arriba a la pàgina dotze fullejant el diari del pare, i diu “bon dia” quan ho diuen a la ràdio a les hores en punt...

—Mmm..., ja..., bé..., i dius que el teu pare és al darrere en una caixa de cartó.

—Sí, està gran, el pare, sembla que comença a fer-me lloc. Avui s’ha atabalat amb els cucs de la Petita i la caixa del serraller, i quan ha vist els fills del metge s’ha parat a poquet a poquet. Jo l’he posat dins la caixa amb cura, li ho havia vist fer moltes vegades a ell amb l’avi, però avui és el primer cop que m’ha tocat fer-ho a mi.

—Així..., també tens un avi, oi, Pelic?

—No, l’avi se’n va anar de viatge; l’últim cop que el vam veure, mentre el pare el plegava, ens va dir que estava molt cansat i que necessitava un descans més llarg; ens va demanar que l’embarquéssim en un gran vaixell de contenidors per travessar l’oceà.

En Màrio, agent 3421, aixeca els ulls al cel per dissimular un somriure i un renec.

—Bons collons!

—Sàtrapa.

—Què dius, Petita?

—*Sàtrapa*, ho diu quan es parla de l’avi. Ella amb prou feines el va conèixer, l’avi, tenia tres anys quan se’n va anar dins el gran vaixell de ferro, però és com si l’avi li hagués deixat aquesta paraula com a record. Ni el pare ni jo no sabem què vol dir. Vostè sap què vol dir *sàtrapa*?

—Mmm, no. Anem a veure el pare, doncs?

—Com vostè vulgui, però ja li he dit que no crec que pugui parlar amb ell.

Al fons del remolc, les quatre caixes estan arrengherades, falcades amb dos pneumàtics, contra els costats de xapa gastada. El Pelic estira en Màrio per la mà, i el guia directament cap a la tercera caixa. En Màrio aixeca la balisa groga que li serveix per organitzar el trànsit; de sobte, se sent transportat a una d'aquelles pel·lícules del dissabte a la tarda de fa molts anys, quan els protagonistes entraven en una cova desconeguda on podien trobar qualsevol cosa. Queda molt lluny el món de fora i el seu control de trànsit rutinari. Ni per un moment se li ha acudit fer servir l'emissora que li brunzeix al cinturó; de fet, sense adonar-se'n, l'apaga.

El Pelic obre els plecs de la caixa i apareix en la penombra el cos d'un home d'allò més normal, vestit amb uns pantalons de pinces i una camisa de quadrets groc pàl·lid, oberta fins al tercer botó; té els braços encreuats sobre el pit i els ulls oberts, fixos en algun punt molt llunyà. En Màrio li acosta la seva torxa i els ulls no es mouen, l'home té una respiració feble, però molt pausada. Es gira cap al Pelic, que projecta una estranya ombra d'ocell sobre les parets metàl·liques, i amb un filet de veu, que gairebé no se li desenganxa de la gola, li pregunta:

—Qui sou vosaltres?

—Som una família de transportistes. Som transportistes de maldecaps. Això és el que deia l'avi i el que diu el pare. Jo encara n'estic aprenent.